

[Sigsgaard.]

dårligere. Nu må jeg sige, at jeg ikke synes, vi skal gøre det ringere, end det er. Socialudvalget, som jeg altså ikke har været medlem af, har stillet nogle spørgsmål til ministeren og herunder spurgt, hvordan det egentlig går de steder, hvor man har en eller anden form for kollektiv ledelse, og man siger fra socialministeriets side i svaret:

„Det fremgår af bilaget, at personale og bestyrelse i den nævnte institution — ligesom i de øvrige — i alt væsentligt hittil kun har positive erfaringer med den kollektive ledelsesform.“

Det er altså, hvad man siger fra ministeriets side. Der er i alt væsentligt kun positive erfaringer med disse ledelsesformer. Jeg må tolke det sådan, at det fungerer bedre end de steder, hvor man har den mere traditionelle ledelse:

Jeg kunne godt forestille mig, at man i eksperimenterne gik lidt videre, også i de ønsker, der kommer fra institutionerne. Der drejer det sig i almindelighed om, at personalet i fællesskab skal lede institutionen. Jeg tror, man skulle prøve at få eksperimenter i gang, hvor det er forældre og personale og i de tilfælde, hvor det er praktisk muligt, også børnene eller de unge, der i fællesskab leder institutionen og i fællesskab vælger det institutråd eller institutionsråd, der så skulle varetage ledelsen.

Det støder på nogle vanskeligheder, og den største vanskelighed er alle disse private bestyrelser, som vi trækkes med, bestyrelser, hvis medlemmer ganske tit ikke har nogen større forbindelse med den institution, det drejer sig om. Mange af dem har ikke børn eller unge i institutionen, det er udenforstående, det kan være kommunalpolitikere, ja, det kan i og for sig være alle mulige mennesker, der ikke har en nær forbindelse til den pågældende institution. Jeg synes, at det er et forældet system med disse bestyrelser; jeg synes, de har alt for stor magt, og jeg ved, at direktoratet kan tale med om, hvor mange sager man bare i det sidste år har haft, hvor bestyrelser har optrådt autoritært over for medarbejderne og i og for sig også over for de unge eller børnene på institutionerne. Man har haft kolossale problemer med disse bestyrelser. Man har det vel næsten hver uge for tiden. Det vil

jeg tro ministeren kan bekræfte. Også det, synes jeg, burde danne baggrund for, at man fra flertallets side og fra regeringens side opfordrede til forsøgsvirksomhed, stimulerede forsøgsvirksomhed med ledelsesformerne dér, hvor man i dag ligesom stritter imod og siger: ja men nu må vi først lige se.

Hr. Vivike har ret i sine betragtninger om, at der er ingen grund til at være bange for dette forslag, for hvad står der her? Står der i vores forslag, at der skal være kollektiv ledelse? Vil vi påtvinge institutionerne en bestemt ledelsesform, nemlig en kollektiv ledelsesform? Det står der ingenting om. Der står, at socialministeren efter ansøgning i hvert enkelt tilfælde kan tillade, at daginstitutioner eller rådgivningscentre eller børne- og ungdomshjem ledes kollektivt på vilkår, der fastsættes efter forhandling med ansøgeren. Det vil altså sige, at socialministeren har fuld kontrol med, hvad der sker her. Socialministeren er ikke forpligtet til at give tilladelse. Socialministeren bestemmer selv, i hvor mange tilfælde tilladelsen skal gives. Det er alt, hvad vi foreslår. Det er yderst beskedent; hvordan kan man være så bange for det?

Heroverfor siger man: vel, men allerede i dag gennemfører man jo forsøg med ledelsesformer, og det er rigtigt. Ministeriet har oplyst udvalget om, at 9 institutioner, deraf 7 børnehaver, har ansøgt om kollektiv ledelse. De 5 af dem har ikke fået det, de er godkendt efter loven, det vil sige med én ansvarlig leder. Jeg ved ikke, om det er, fordi de ikke har ønsket at komme uden om denne bestemmelse om én ansvarlig leder, eller det er, fordi man i de tilfælde har nægtet det fra direktoratets side. To af de ni institutioner er godkendt uden leder, idet direktoratet har sagt, at man vil vende tilbage til spørgsmålet om leder senere. Det er jo ikke det samme som, at man har godkendt, at de ingen leder har. Det har man ikke godkendt, og det kan man heller ikke gøre med den lov om børne- og ungdomsforsorg, vi har i dag. Hvis man nemlig fra direktoratets side gør det, så går man imod loven. Det kan vi ikke være tilhængere af jo.

Derfor er det rimeligt, at man vedtager denne lille ændring, som ikke er den endelige bestemmelse om ledelsesformer på disse institutioner, men kun er en overgangsbe-